

BIJVOEGSEL AAN DEN POSTRIJDER

van den 5 October 1901.

Een Jachtavontuur.

In een kring om het vuur gezeten, vertelden de jagers hunne avonturen, het een al wonderlijker dan het andere; doch alle waar gebeurd. Iedereen weet dat jagers nooit liegen.

Marius was aan het woord. Hij is zoo'n vreemd avontuur overkomen als nooit een jager beleefde. Het is zoo'n zonderling geval, dat gij mij misschien niet zult gelooven. Ik verzeker u nochtans, dat ik waarheid spreek. Een paar jaar geleden ging ik met twee kameraden op de gemzenjacht in de omstreken van Chamounix. Reeds om vijf ure in den morgen op weg gegaan, met twee gidsen, waren wij reeds aan den voet van den Mont-Blanc gekomen, zonder een enkelen gems gezien te hebben. Wij gingen een hutje binnen om te ontbijten.

— Als wij de koffie eens met ijs klaarmaakten, wierp Casmajou, een uit ons gezelschap op.

— Dat is een gedacht, zegde ik. Dat zou aardig zijn.

De gidsen boden ons dadelijk aan, wat ijs te halen. Met schudden gewapend, gingen zij naar een soort grot, die geheel uit ijs gevormd is, en begonnen te kappen.

Een oogenblik later kwamen zij verschrikt terug. Bij het doorkappen van het ijs hadden zij een paar vaten ontdekt, met groote schoenen aan. Er was een lijk bedolven, misschien reeds sinds jaren.

Wij liepen er allen heen. Met de grootste omzichtigheid verwijderden wij het ijs, dat het lijk van een jammerlijk omgekomen toerist bedekte. Wie schetst onze verbazing, toen wij zijne kleedij zagen, die herinnerde aan den Directoire-tijd! Hij droeg een rok met breede opslagen, eene broek met zilveren gespen; op het hoofd eene staartpruik en een steek; in zijn gordel stak een lang pistool uit den tijd der Revolutie. Het lijk was ongeschonden. De doode scheen te slapen. Zijn tint was rozig en frisch. Ware hij niet geheel stijf geweest, men zou gezworen hebben, dat de zonderlinge reiziger nog leefde. Met de meest mogelijke voorzorgen brachten wij hem naar de hut, waar wij een goed vuurtje hadden aangelegd.

— Hij is misschien niet dood, bemerkte Casmajou.

Toen wij hem daarop ongeloovig aanzagen, voegde hij er bij:

— Zou dat zoo heel onmogelijk zijn? Ge weet toch, dat ijs voor bederf behoedt. Er zijn wel menschen drie maanden onder de sneeuw bedolven geweest, die het er levend afgebracht hebben. Zijne kleur is frisch, er is geen spoor van ontbinding, zijn bloed schijnt onbedorven te zijn. De man schijnt misschien bewusteloos en kunnen wij hem weer op de been helpen.

— Men kan het toch in ieder geval beproeven, zegde ik.

Wij ontkleedden den onbekende en begonnen hem met lauwwater te wasschen. Na een half uur had het lichaam zijne stijfheid verloren en was slap en leelig geworden, het bloed scheen weer in omloop te komen.

Eensklaps slaakten wij een kreet, de doode opende de oogen. Casmajou haalde brandewijn en goot hem dien in den mond. Wij wreven hem krachtig en wikkelden hem daarna in wollen dekenen. Hij herkreeg de spraak.

— Waar ben ik? stamelde hij. Hij stond op, wij hielpen hem aankleeden.

— Burgers, zegde hij op afgemeten toon, ik

dank u voor uwe beloftheid. Kunt gij mij ook zeggen, door welk toeval ik mij in uw gezelschap bevind? Ik ben zeker ingeslapen onder de sneeuw.

— Wij hebben u gevonden, bedolven onder het ijs, zegde ik.

— Dat zal wel. Wat een ophoud! Waar is mijn paard?

Verwonderd starden wij hem aan.

— Ik was te paard. Waar is het beest?

Wantrouwig zag hij ons aan.

— Wie zijt gij? vroeg hij. In welke handen ben ik gevallen?

— Gij zijt bij vrienden, stelde ik hem gerust.

— Wie bewijst mij dat?

— Wij zijn Franschen.

— Gij zijt dus burgers der eene onverdeelbare republiek? Bedriegt gij mij niet?

— Wij zijn vrienden, zegde ik.

— Welnu, houdt mij dan oiet langer op, ik ben op reis voor eene aangelegenheid van het grootste gewicht, bezorgt mij een paard, ik zal betalen wat het kosten mocht.

Uit zijn gordel haalde hij een bundel papieren; assignaten waren het.

— Uw paard is bepaald onder het ijs begraven, zegde Casmajou.

— Wat te doen? Kan ik op u vertrouwen?

— Gerust, betuigde ik.

— Ik moet den bevelhebber van het Italiaansche leger inhalen. Ik ben met eene geheime zending van het gouvernement belast. Ik heb geen minuut te verliezen, ik moet terstond op weg.

Wij luisterden naar hem met de grootste verbazing.

— Burgers, vervolgde hij, zijne stem verzachtende, er zijn ernstige gebeurtenissen op handen. Bonaparte wordt lastig, het gouvernement zou zich gaarne van hem willen ontdoen, maar het durft niet. Barras zwicht voor de bekoorlijkheid van Josephine; hij kan een paar schoone oogen niets weigeren. De vrouwen zullen de republiek teu gronde richten.

— Barras is immers al lang dood en Napoleon ook, zegde ik.

— Wat zegt gij daar? Een dag of acht geleden heb ik Barras verlaten. Is hij dan vermoord?

— Hij is ruim 70 jaren geleden op zijn bed gestorven.

— Geen scherts, zegde de vreemdeling barsch, daar heb ik geen tijd voor.

Hij dreigde ons met zijne pistool.

— Meer dan 70 jaren, hernam ik, zijn er verloop, sedert het tijdstip waarvan gij spreekt.

Ik toonde hem een vijffrankstuk met de beeltenis van Napoleon III.

Hij las: « Napoleon III, keizer der Franschen, 1855. »

— Bonaparte is keizer geworden. Napoleon III is zijn neef.

Hij wreef met de hand over zijn voorhoofd.

— Ik ben de speelbal van een droom, mompelde hij.

Onderzoekend zag hij ons aan.

— Wat zijt gij allen vreemd toetgetakeld, bemerkte hij.

— Wij niet, maar gij, gij zijt gekleed naar de mode der vorige eeuw.

— En die wapens, vroeg hij, op onze geweren wijzend. Gij zijt soldaten, maar in wiens dienst?

— Wij zijn eenvoudige jagers en wij leven onder de derde republiek.

— Ik begrijp er niets van; riep hij uit.

Hij liep naar de deur en opende ze. De buitenlucht beving hem, hij wankelde. Hij slaakte een

kreet en viel achterover. Wij stelden alles in het werk om het leven weer op te wekken; ditmaal scheen hij werkelijk dood. Wij waakten den ganschen dag en ook gedurende heel den nacht bij hem; den volgenden morgen maakten wij eenen kuil in de sneeuw en begroeven hem daarin. Als hij door de sneeuwstoring niet verschoven is, ligt hij nog op dezelfde plaats.

DE REUZENCIRK BARNUM

zal op 8^e, 9^e, 10^e en 11^e October naar Luik gaan en daar opgeslagen worden nabij Bressoux, op het « Champ des matouvres », achter het nieuw hospitaal. Twee voorstellingen daags worden er gegeven.

Aan dezen cirk is een personeel verbonden van 800 man.

Hij heeft zijne eigene spoorwagens en betaalt voor 't gebruik van de spoorweglijnen en aan den Staat toebehoorende locomotief 100,000 florijnen (zegge honderdduizend gulden) voor het vervoer van zijn materieel gedurende zijn verblijf in Nederland.

Hij bezoekt een 20-tal steden in Nederland.

Dagelijks worden in den cirk gebruikt: 185 zakken haver, 6 1/2 ton hooi, 5 ton stroo, 600 pond vleesch voor de wilde beesten, 30 pond visch voor de pelikansen en ijsberen, 1000 pond rundvleesch voor de cirkbewoners, 800 pond schapen- en 400 pond kalfsvleesch, 4000 eieren, 4 ton aardappelen, 700 bloemkolon, 150 pond boter, 600 pond brood en 150 pond koffie.

Geen wonder, dat de dagelijksche onkosten van den cirk op 23,000 gulden moeten worden geraamd.

De circus die geheel uit zeildoek en tenten is opgeslagen, kan 15,000 menschen bevatten.

Het geheel, zooals het is afgebeeld, is gelijk aan een kampement.

Om van die tent een duidelijk denkbeeld te geven, kan deze schets goeden dienst bewijzen:

Arena. Platform. Arena. Platform. Arena.

Om deze vijf vertoonplaatsen heen loopt een zeer breed zandpad voor de wedrennen, dan eerst komen in 't rond de breede oplopende rijen zitplaatsen.

SPREUKEN.

— De dwaasheid loopt, de wijsheid gaat, En dat is vrij de beste raad.

— De gekende eerlijkheid is de zekerste eed.

— Een gedacht te veel uitgelegd is gelijk eene te veel ontloken bloem.

— De omstandigheden veranderen den mensch niet; zij toonen hem gelijk hij is.

— Zacht gaan en verre zien, Dat is een daad van wijze lieden.